

USNESENÍ

Vrchní soud v Olomouci projednal ve veřejném zasedání dne 17. října 2023 odvolání **obžalovaného Denise V.**, narozeného xxx v xxx, trvale bytem xxx, proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 10. 2021, č. j. 35 T 6/2019-6405, a rozhodl

takto:

Podle § 256 tr. ř. se odvolání obžalovaného Denise V. zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 10. 2021, č. j. 35 T 6/2019-6405, byl obžalovaný Denis V. uznán vinným zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku, kterého se měl dopustit jednáním popsáním ve výrokové části tohoto rozsudku, kdy tímto jednáním měl způsobit minimálně 19 360 poškozeným škodu v celkové výši nejméně 6 085 181 Kč, přičemž za spoluobžalovanou právnickou osobu TRUXA Group s.r.o. z toho byla způsobena škoda minimálně 6 742 poškozeným ve výši minimálně 1 500 305 Kč.

Za to byl obžalovaný Denis V. odsouzen podle § 209 odst. 4 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 3 roků nepodmíněně. Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku byl dále obžalovanému uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu nebo člena statutárního orgánu obchodních korporací na dobu 5 roků. Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl obžalovanému současně uložen trest propadnutí věci, a to: 2 kusů razítek společnosti TRUXA GROUP, s.r.o., 1 kusu razítka Denis V. TOP JOB, notebooku značky ASUS, model X55A, číslo C7N0BC02628426D s brašnou, a flash disku značky WMax s pouzdrem.

2. Současně byla obžalovaná právnická osoba TRUXA Group s.r.o. uznána vinnou pro shodné jednání zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku a za to byla odsouzena podle § 16 odst. 1 zákona č. 418/2011 Sb. k trestu zrušení právnické osoby.
3. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný Denis V. odvolání a směřoval je proti výroku o vině i výroku o trestu. Má za to, že soud prvního stupně nepostupoval důsledně podle ustanovení § 2 odst. 5, odst. 6 tr. ř., nedostatečně zjistil skutkový stav, nesprávně vyhodnotil důkazy a dospěl tak k nesprávným závěrům, kdy jej uznal vinným ze spáchání trestného činu, ač má za to, že v obžalobě uvedený skutek trestným činem není. Soud prvního stupně se dle odvolatele nevypořádal dostatečně s jeho obhajobou a provedené důkazy hodnotil toliko na základě svých úvah, nikoliv na základě provedených důkazů. Obžalovaný tak nemůže souhlasit se závěrem soudu, že provedeným dokazováním byla vyvrácena jeho obhajoba, že nikdy svým jménem nenabízel konkrétní práci, ale pouze propagoval nabídky jiných subjektů. Šlo tak v podstatě o zprostředkování, reklamu a propagaci nabídek výdělků od jiných firem. Při hodnocení subjektivní stránky soud naprosto pominul skutečnost, že

činnost obžalovaného byla opakovaně prověřována jak orgány policie, tak živnostenským úřadem i Českou obchodní inspekcí a jeho jednání nikdy nebylo vyhodnoceno jako protiprávní. Odvolatel také poukázal na skutečnost, že v obdobné činnosti, pro kterou je odsouzen, i nadále pokračují další osoby, které ani nebyly obviněny. Dále se pak neztotožňuje ani s vyčíslením škody a se závěrem soudu, že okruh poškozených byl spolehlivě zjištěn. Poukázal na situaci, kdy ve výši škody jsou zahrnuty i poplatky osob, které s ním spolupracovaly a opakovaně mu zasílaly finanční částky za poskytnuté materiály, které si ale samy vyžádaly. V rámci škody jsou dále zahrnuty i částky v různých nominálních hodnotách, u kterých ale nelze přesně určit, z jakých důvodů byly vůbec zaplacený. Pokud pak jde o otázku trestu, nebyla zohledněna doba, která uplynula od páchaní trestné činnosti a v případě uznání viny by měl být tedy trest ukládán mírněji, a to jako trest vykonávaný na svobodě. Z těchto důvodů obžalovaný navrhl zrušení napadeného rozsudku a nové rozhodnutí, jímž by byl obžaloby zproštěn, případně aby byla věc vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

4. Věc byla předložena Vrchnímu soudu v Olomouci jako soudu odvolacímu podle § 252 tr. ř. Z obsahu spisového materiálu bylo zjištěno, že opravný prostředek byl podán oprávněnou osobou podle § 246 odst. 1 písm. b) tr. ř., v zákonné lhůtě dle § 248 odst. 1 tr. ř. a svým obsahem odpovídá podmínkám ustanovení § 249 tr. ř. Nebyl tak důvod k případnému postupu dle § 253 tr. ř. a vrchní soud tedy přezkoumal napadený rozsudek v intencích ustanovení § 254 tr. ř. a dospěl k následujícím závěrům.
5. V úvodu je třeba jenom konstatovat, že ohledně obžalované společnosti TRUXA Group s.r.o. nebyl žádnou ze stran opravný prostředek podán a rozhodnutí v její věci nabylo právní moci. Ve smyslu ustanovení § 254 odst. 4 tr. ř. tak byl napadený rozsudek přezkoumáván toliko ohledně obžalovaného Denise V.
6. K věci samotné je třeba také uvést, že napadený rozsudek je v pořadí již druhým meritorním rozhodnutím týkajícím se nyní projednávané věci obžalovaného a společnosti TRUXA Group s.r.o. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 12. 2016 pod sp. zn. 33 T 4/2016 byl obžalovaný Denis V. uznán vinným zvláště závažným zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku a za to byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 6 roků, pro jehož výkon byl zařazen podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku do věznice s ostrahou. Současně byl také ukládán trest zákazu činnosti a trest propadnutí věci. Proti tomuto rozsudku bylo podáno obžalovaným (i právnickou osobou TRUXA Group s.r.o., o jejíž vině i trestu bylo rovněž rozhodnuto) odvolání a Vrchní soud v Olomouci svým usnesením ze dne 21. 2. 2018 pod sp. zn. 3 To 37/2017 napadený rozsudek z podnětu obou odvolání podle § 258 odst. 1 písm. a), písm. b), písm. c) tr. ř. zrušil v celém rozsahu a podle § 260 tr. ř. vrátil věc státnímu zástupci k došetření, když dospěl k závěru, že ve věci je třeba mimo jiné zejména vyjasnit otázku škody jako následku trestné činnosti obžalovaných, pokud jde o skutečnost, zda ke vzniku škody vůbec došlo, jakým způsobem a v jaké výši, když tyto závěry budou nutné pro posouzení trestné činnosti obžalovaných i případnou právní kvalifikaci jejich jednání. Proti usnesení vrchního soudu podal ministr spravedlnosti podle § 266 odst. 1 tr. ř. v neprospěch obžalovaného Denise V. a právnické osoby TRUXA Group s.r.o. stížnost pro porušení zákona, když měl za to, že nebyly dány podmínky soudu pro postup dle § ustanovení § 260 tr. ř. O podané stížnosti bylo rozhodnuto Nejvyšším soudem v Brně rozsudkem ze dne 12. 3. 2019 pod sp. zn. 7 Tz 17/2019 a bylo konstatováno, že usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 21. 2. 2018 pod sp. zn. 3 To 37/2017 byl porušen zákon v ustanovení § 260 tr. ř. ve prospěch obou obžalovaných. Jak vyplývá z obsahu rozhodnutí Nejvyššího soudu v Brně, tento soud uvádí, že výši škody lze zjistit ze stávajících důkazů, přičemž rozsah poškozených byl spolehlivě stanoven. Stran ustálení přesné výše škody není potřeba provádět další obsáhlejší dokazování, jak požadoval odvolací soud, byl vypracován seznam poškozených,

který je sumarizací ostatních shromážděných důkazů. Soud také předeslal, že je zřejmé, že s ohledem na způsob provedení projednávané trestné činnosti musela být jediným důvodem plateb od poškozených inzerovaná smyšlená práce na doma a všechny platby souvisely s tímto trestním jednáním obviněných.

7. Z výše uvedených důvodů byla ve věci následně podána nová obžaloba, o které bylo rozhodnuto nyní napadeným rozsudkem.
8. Pokud jde o řízení, které předcházelo tomuto rozsudku, s přihlédnutím k již výše uvedenému konstatuje odvolací soud, že nebyly zjištěny žádné takové vady řízení, kterými by byla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby, a nebyl tak dán důvod k postupu podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř. Obhajoba obžalovaného byla od počátku řízení zajištěna a obhájce i obžalovaný měli možnost se k trestnému stíhání řádně vyjádřit, navrhnout důkazy, přičemž řízení před soudem prvního stupně bylo vedeno v souladu se zásadami ústnosti a kontradiktornosti.
9. Pokud jde o skutková zjištění nalézacího soudu, má odvolací soud za to, že ve věci bylo provedeno dostatečně obsáhlé dokazování (nakonec základní skutková zjištění považoval za zřejmá i Nejvyšší soud v Brně, jak je zřejmé z jeho výše označeného rozhodnutí), přičemž provedené důkazy byly hodnoceny soudem prvního stupně řádně jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech a v souladu s pravidly formální logiky. Nalézací soud tak dospěl k objektivním skutkovým závěrům, které akceptuje i odvolací soud. Koneckonců sám obžalovaný nezpochybňuje své jednání, které je popisováno ve výrokové části napadeného rozsudku, jeho obhajoba spočívala v tom, že toto své jednání nepovažuje za nelegální či dokonce trestné. Je tak třeba přijmout závěr o tom, že obžalovaný (spolu s již odsouzenou právnickou osobou TRUXA Group s.r.o.) způsobil více než 19 000 poškozeným škodu převyšující částku 6 mil. Kč. Z pohledu právní kvalifikace vyhodnotil nalézací soud jednání obžalovaného jako jednání naplňující všechny znaky skutkové podstaty zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku. I s tímto závěrem se odvolací soud ztotožňuje, když je nepochybné, že obžalovaný se obohatil tím, že uvedl jiného v omyl a způsobil tak značnou škodu ve smyslu ustanovení § 138 odst. 1 písm. d) nyní účinného trestního zákoníku (v tomto směru jen odvolací soud konstatuje, že trestnou činnost obžalovaného posuzoval v souladu s ustanovením § 2 odst. 1 tr. zákoníku a hodnotil trestnost činu nikoliv podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, ale podle předpisu nyní účinného, neboť je to pro pachatele jednoznačně příznivější. Podle zákona účinného v době páchaní trestné činnosti by musela být tato činnost obžalovaného s ohledem na výši způsobené škody hodnocena přísněji, jak je ostatně zřejmé i z prvního meritorního rozhodnutí v této věci, a to rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 12. 2016 pod sp. zn. 33 T 4/2016). Obžalovaný uváděl v omyl zájemce o práci z domova, aby z nich vylákal finanční prostředky označované jako poplatky za nutné informace k možnému výkonu inzerované pracovní činnosti, aniž by však zájemcům o práci poskytl jakékoliv relevantní a použitelné údaje. Není kladeno obžalovanému za vinu, že by snad sliboval zprostředkování konkrétní práce, je však třeba přijmout jednoznačný závěr v tom smyslu, že nabídky různých druhů prací inzeroval, za další informace o těchto nabídkách vyžadoval finanční prostředky, avšak, jak je zřejmé i z výrokové části rozhodnutí, byly poškozeným žadatelům zasílány pouze nepodstatné všeobecné informace o práci na doma, které neměly reálného využití, řada firem, které byly uváděny v nabídkách obžalovaného jako ty, u kterých mohou zájemci práci nalézt, byla označena zcela neurčitě, jsou dány důvodné pochybnosti o existenci řady z nich, mělo jít i o firmy ze zámoří, kde již i na základě laického posouzení lze dospět k závěrům o problematické rentabilitě nabízených prací, a tedy i jejich faktické reálné využitelnosti s ohledem na náklady spojené se zajištěním dopravy, zasíláním součástí, komunikací apod. Navíc nikde není ani doloženo, že sám obžalovaný s firmami, jejichž nabídky práce inzeroval, skutečně spolupracoval a byl za ně případně oprávněn činit veřejné

nabídky. V tomto smyslu při hodnocení faktické bezcennosti řady nabídek odkazuje odvolací soud zejména na obsah přílohy č. 7/1 trestního spisu. Blíže popisuje faktické fungování činnosti obžalovaného odůvodnění napadeného rozsudku v bodech 15. – 17., v nichž se nalézací soud logicky vypořádává s obhajobou obžalovaného, kterou považuje za neakceptovatelnou. Pokud se pak obžalovaný dovolává smluv, které měl mít uzavřeny se svědkem S., správně poukazuje nalézací soud na dodatek komisionářské smlouvy ze dne 16. 4. 2012, který ruší povinnost svědka S. obžalovanému V. vyúčtovat a platit za služby, které měly spočívat v údajně prováděné propagaci pro tohoto svědka. I v této části se tak nalézací soud vypořádává s obhajobou obžalovaného zcela logickým způsobem, a to nejen pokud jde o samotný dodatek komisionářské smlouvy, ale i pokud jde o vzájemnou součinnost obžalovaného V. a svědka S., kteří nebyli schopni uvést žádné bližší informace ke konkrétní vzájemné obchodní činnosti, např. pokud jde o vystavování faktur, jejich proplácení apod. Jen na okraj je možné odkázat i na soudem prvního stupně zmíněný protokol o ústním jednání obžalovaného V. na příslušném finančním úřadu ze dne 17. 4. 2014.

10. Zůstává faktem a vyplývá to i z provedených důkazů, že pokud zájemci o tzv. program plnění obálek ve prospěch obžalovaného V. vykonávali činnost s tímto programem související, byla jim ze strany obžalovaného v převážné míře řádně hrazena sjednaná úhrada za vykonanou práci (finanční odměna za každou obálku naplněnou nabídkovými materiály). Tento program, jak koneckonců správně uvádí i nalézací soud, však nebyl ničím jiným než nástrojem na efektivnější vyhledávání dalších zájemců o nabídky prací na doma, a tedy poškozených, prostřednictvím nichž obžalovaný získával neoprávněný prospěch a způsoboval tak škodu. Zcela zjevně byly ziskem obžalovaného výlučně poplatky, které platily osoby za informace poté, co projevíly zájem o práci na doma. Soud prvního stupně tak dospěl k závěru, že uvedený způsob „podnikání“ obžalovaného vykazuje všechny znaky tzv. letadla či pyramidové hry a samotný program plnění obálek tak, jak je již výše uvedeno, sloužil toliko k rozšiřování počtu dalších a dalších poškozených. V této souvislosti se nelze ztotožnit ani s námitkou obžalovaného vyjádřenou v jeho opravném prostředku, pokud se týká plateb za další materiály, které si zájemci o práci od obžalovaného vyžádali a které byly zahrnuty do celkově způsobené škody. Předně musí odvolací soud připomenout, že v rámci svých nabídek slíboval obžalovaný, že po úhradě základních poplatků již nebudou žádné další náklady jednotliví poškození mít. Přesto však tyto náklady, jak vyplývá z výpovědí řady svědků, existovaly. V rámci plnění obálek měli možnost si jednotliví poškození, aby rozšířili svou činnost a své výtěžky, dokupovat další a další propagační materiály právě v rámci programu plnění obálek, za které ovšem museli obžalovanému platit. Jak je již výše uvedeno, celý uvedený program měl sloužit toliko k získání dalších zájemců o práci, tedy rozšiřování okruhu poškozených a okruhu osob, z nichž měl obžalovaný neoprávněný prospěch. Šlo tedy fakticky o náklady poškozených, sloužící k rozšíření trestné činnosti obžalovaného obecně a s touto trestnou činností související, a nic tedy dle odvolacího soudu nebrání tomu, aby příslušné částky, o kterých se zmiňuje i obžalovaný v rámci svého odvolání, byly zahrnuty do celkové výše škody způsobené trestnou činností obžalovaného. Výše uvedené skutečnosti jsou pak zřejmé zejména z výpovědí svědků P., B., M., P., L. Z výpovědí řady svědků (B., V.), jakož i např. z komunikace na sociálních sítích, o které se řada svědků rovněž zmiňuje, je také zřejmé, že již v průběhu své spolupráce s obžalovaným pojala řada poškozených podezření, že se nejedná o řádnou podnikatelskou činnost, ale tato činnost a jednání obžalovaného vykazují znaky již výše zmíněného tzv. letadla. Pokud pak obžalovaný brojí proti určení výše škody, je nutno mít za to, že tuto škodu tvoří souhrn částek, které byly obžalovanému (nebo již odsouzené právnické osobě) zaslány poškozenými, ať už na účet, složenkou nebo na základě telefonických poplatků a poplatků za SMS zprávy, přičemž jednotlivé částky jsou uvedeny ve zpracovaných tabulkách, které tvoří součást výroku napadeného rozsudku. Byť

soud v rámci rozhodnutí odkazuje na původně vytvořenou sumarizaci škody (č. l. 410) ve výši 6 087 910 Kč, oproti této sumarizaci dospívá v rámci skutkových zjištění a v rámci samotného rozsudku ke škodě nepatrně nižší, jde tedy o rozhodnutí ve prospěch obžalovaného, které nepřekračuje rámec celkové škody, pro kterou byl sám obžalovaný stíhán. Je pravdou, že v rámci škody, která byla obžalovaným způsobena, jsou zahrnuty i částky, o kterých obžalovaný tvrdí, že není možné přesně dovodit, z jakého důvodu a proč byly zaplacený. U části plateb skutečně nelze určit důvod platby, je však zřejmé, že šlo o platby na účet obžalovaného, na který byly přijímány platby související s projednávanou trestnou činností. Odvolací soud v tomto smyslu musí konstatovat, že z hlediska obžalovaným napadených částek jde celkově o zcela bagatelní sumu jak ve vztahu k celkově způsobené škodě bez vlivu na právní kvalifikaci jednání obžalovaného, tak s ohledem na skutečnost, že jde o částku maximálně v řádu tisíců korun, nemá tato skutečnost vliv ani na posouzení míry škodlivosti jednání obžalovaného i ve vztahu k úvahám o druhu a výměře trestu. Ani tato námitka tak nemůže být rozhodná pro jiný náhled na jednání obžalovaného, než učinil nalézací a nyní i odvolací soud. Odvolací soud se pak dále neztotožňuje ani s námitkami obžalovaného v tom směru, že v průběhu jeho podnikatelské činnosti, která je předmětem tohoto trestního stíhání, nebylo ze strany žádného státního orgánu konstatováno, že by šlo o nelegální či dokonce kriminální činnost. Tato námitka nemůže být rozhodná pro řízení před soudem, ostatně již soud prvního stupně v rámci napadeného rozsudku uvádí, že věc byla v té době posuzována nekomplexně bez dalších konkrétních zjištění. Jestliže poté orgány činné v trestním řízení zahájily trestní stíhání obžalovaného, pak k tomu nepochybně mají pravomoc a je i jejich povinností případného pachatele trestné činnosti stíhat a postavit před soud. Zde je nutno odkázat zejména na zásadu oficiality a legality trestního řízení, stejně tak i na zásadu obžalovací – v tomto směru pak není pro posouzení věci obžalovaného rozhodné, zda se případné trestné činnosti obdobného charakteru dopouštějí i další osoby, neboť soud je vázán toliko obsahem podané obžaloby proti konkrétnímu pachateli. Je na orgánech činných v trestním řízení, zda i proti dalším osobám, které se mají dopouštět trestné činnosti, budou postupovat zákonným způsobem. Jestliže pak, jak vyplývá i z tabulkové sumarizace poškozených a způsobené škody, nelze část poškozených identifikovat, pak ani tato skutečnost není pro posouzení věci rozhodná. Je totiž zcela zřejmé, že částky, které zde jsou uvedeny jako poplatky poškozených, skutečně obžalovaný obdržel, když přišly na jeho účet či byly poukázány jeho osobě a z jejich výše je také zřejmé, že odpovídají částkám, které byly v souvislosti s trestnou činností obžalovaného vylákány i na dalších konkrétních poškozených, a evidentně tak jde o částky, které mají být zahrnuty do škody způsobené žalovaným jednáním odvolatele. Navíc i zde jde v podstatě o bagatelní stokorunové částky nemající žádný vliv na posouzení rozsahu trestné činnosti či právní kvalifikace. Z výše uvedeného je tak zřejmé, že soud prvního stupně se řádně vypořádal jak se skutkovými zjištěními ve věci, tak i s právní kvalifikací jednání obžalovaného, a to i v souladu s posouzením trestnosti činu ve vztahu k době jeho spáchání. V tomto smyslu tedy nemůže odvolací soud závěrem napadeného rozsudku ničeho vytknout a nezjistil žádný důvod, pro který by byla potřebná jeho kasace či jiná úprava.

11. Pokud jde o otázku trestu, zabýval se nalézací soud podrobně osobou obžalovaného a dle názoru odvolacího soudu respektoval veškerá zákonná kritéria rozhodná pro řešení otázky druhu a výměry ukládaného trestu. Správně vyhodnotil nalézací soud jednak dosavadní řádný život obžalovaného jako polehčující okolnost (k osvědčenému odsouzení ze zákona nepřihlédl), stejně tak jako správně posoudil i řadu okolností přitěžujících, zejména skutečnost, že trestná činnost byla páchána s rozmyslem, ze ziskuchtivosti, po delší časové období, přičemž bylo poškozeno značné množství osob a obžalovaný získal vyšší prospěch. Přihlédnuto bylo i k náhledu obžalovaného na žalovanou trestnou činnost a z pohledu výše způsobené škody vzhledem k užití právní kvalifikaci je nutno vzít v úvahu, že tato více než šestinásobně přesáhla hranici škody značné dle § 138 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku. Zohlednit

je také nepochybně třeba skutečnost, že trestná činnost byla obžalovaným zdokonalována a byla páchána sofistikovaným způsobem za pomoci celé řady komunikačních či mediálních prostředků. Jestliže byl ukládán obžalovanému trest prakticky při samé spodní hranici zákonné trestní sazby, pak takovýto trest rozhodně nelze považovat za nepřiměřený ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. e) tr. ř., či dokonce nezákonný, a to ani za situace, kdy ve prospěch obžalovaného je třeba vyhodnotit dobu, která uplynula od spáchání trestné činnosti či dobu trvání samotného trestního řízení. V souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl pro výkon tohoto trestu obžalovaný zařazen do nejmírnějšího typu věznice. Správně s ohledem na samotné postavení obžalovaného jako pachatele trestné činnosti byl ukládán i trest zákazu činnosti a trest propadnutí věci, když v tomto směru šlo o nástroje trestné činnosti obou obžalovaných zajištěné při zákonně provedené domovní prohlídce.

12. Ze všech výše uvedených důvodů nelze opravný prostředek obžalovaného pokládat za důvodný, a proto o něm bylo rozhodnuto způsobem zřejmým z výroku tohoto usnesení.

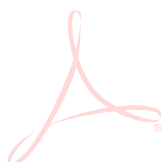
Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Do dvou měsíců od jeho doručení je možno proti němu podat dovolání. Dovolání mohou podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí a obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni (v daném případě u Krajského soudu v Ostravě). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4 tr. ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu, s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. ř. nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Poškozený má možnost žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem, za který byla obžalovanému uložena majetková sankce tímto rozhodnutím, a to podle zákona č. 59/2017 Sb., o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí uložených v trestním řízení a o změně některých zákonů.

Olomouc 17. října 2023

Mgr. Petr Andres v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Slouková.